

15. navadna nedelja C

Ta zapoved, ki ti jo danes dajem, zate ni pretežka in ti ni predaleč. Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ. (5 Mz 30,11.14)

Prvo berilo

5 Mojzes 30,10-14

Mojzes je govoril ljudstvu: "Poslušaj glas Gospoda, svojega Boga, in izpolnjuj njegove zapovedi in zakóne, zapisane v tej knjigi postave; z vsem srcem in vso dušo se povrni h Gospodu, svojemu Bogu. Kajti ta zapoved, ki ti jo danes dajem, zate ni pretežka in ti ni predaleč. Ni na nebu, da bi mogel reči: 'Kdo se bo za nas povzpел v nebesa, da nam jo prinese in jo dá slišati, da jo bomo mogli izpolniti?' Tudi ni ónkraj mórja, da bi mogel reči: 'Kdo se bo za nas odpravil čez morje, da nam jo prinese in jo dá slišati, da jo bomo mogli izpolniti?' Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ."

Drugo berilo

Kološanom 1,15-20

Kristus Jezus je podoba nevidnega Boga, prvorojenec vsega stvarstva; v njem je namreč bilo ustvarjeno vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji, vidne in nevidne stvari, tako prestóli kakor gospostva, tako vladarstva kakor oblasti. Vse je bilo ustvarjeno po njem in zanj. On je obstajal pred vsemi stvarmi in v njem je utemeljeno vse in on je glava telesa, to je Cerkve. On je začetek, prvorojenec med mrtvimi, tako da je postal prvi med vsemi stvarmi. Bog je namreč hôtel, da se je v njem naselila vsa polnost in da je po njem s seboj spravil vse stvarstvo. S krvjo njegovega križa je namreč pomíril, kar je na zemlji in kar je v nebesih.

Evangelij

Luka 10,25-37

Tisti čas je vstal neki učitelj postave, in da bi Jezusa preizkušal, mu je rekel: "Učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?" Rekel mu je: "Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?" Ta je odgovóril: "Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe." "Prav si odgovóril," mu je rekel, "to delaj in boš živel." Ta pa je hôtel sebe opravičiti in je rekel Jezusu: "In kdo je moj bližnji?" Jezus je odgovóril: "Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jêriho in je padel med

razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli. Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki duhovnik; videl ga je in šel po drugi strani mimo. Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo. Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil. Stopil je k njemu, zлил olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posádil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj. Naslednji dan je vzel dva denarija, ju dal gostilničarju in rekel: 'Poskrbi zanj, in kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.' Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?" Óni je dejal: "Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje." In Jezus mu je rekel: "Pojdi in tudi ti tako delaj!"

V razmislek

Evangelij današnjega dne se začne z vprašanjem: "Učitelj, kaj naj storim...?" To je – navkljub vsem zapovedim – vprašanje, kje je mesto Kristjanov na svetu.

Vsak dan živimo – ne da bi se tega resnično zavedali – popolnoma različna življenjska področja, ki imajo vsak svoja lastna pravila, zakone in oblike. Pri tem obstaja velika nevarnost, da postane vera zgolj ena izmed njih, torej le "nedeljska zaposlitev", ki nima z ostalimi življenjskimi področji ničesar skupnega. V službi in v prostem času pa veljajo popolnoma drugi zakoni... V trenutku, ko se pojavijo odstopanja med našo vero na eni strani in našim resničnim življenjem na drugi strani, je nekaj narobe. Vera je samo takrat prava in polna smisla, ko oblikuje naše celotno življenje, na vseh področjih življenja!

To nam govori že prvo berilo iz Stare zaveze: "Ta zapoved, ki ti jo danes dajem, zate ni pretežka in ti ni predaleč." "Ta zapoved" – je življenjsko vodilo, ki ga je od Boga prejel Izrael za svoje odrešenje in ki mu kaže pot k srečnemu življenju v skupnosti z Bogom. Ni nesprijemljiva in niti ni neživljenjska, želi pa biti bistvena za naše življenje, kar pomeni, da postane notranje tako ponotranjena, da je osnova vsakega našega ravnanja. Biti bistven za življenje pa pomeni tudi, da je to življenjsko vodilo blizu ljudem in jih ne preobremenjuje – to je protargument mnenju, da se v vsakdanjem življenju ne da živeti v skladu s Kristusovimi zapovedmi.

Tako je osnovni krščanski zakon Božje ljubezni, ljubezni do bližnjega in ljubezni do samega sebe osnova naših vsakdanjih odnosov in ga moramo v našem vsakdanjem življenju živeti z globokim notranjim prepričanjem.

Ko se vprašamo, kdo in kje je moj bližnji in kaj moram storiti zanj, nam je morda lahko v pomoč drugačen pogled na priliko o Samarijanu. Predstavljajmo si, da smo moški, ki gre v Jeruzalem. Nenadoma nas napadejo roparji. Vsak izmed nas bi lahko dal tem roparjem drugo ime. Morda so to tudi notranji roparji (izkušnje krivde), ki nas oropajo poti k življenju. Ko pademo, nam ne more pomagati ne duhovnik, ne levit (prisposoba predstavnikov tradicije in zakonov); potem pa pride nekdo, ki gre z nami po poti od zgoraj navzdol. To je sam Kristus, ki vidi človeka, stopi k njemu, mu preveže njegove rane in ga pripelje na varno mesto. Predvsem pa je tisti, ki nas ljubi, mi pa smo tisti, smo ljubljeni. Šele takrat gremo po njegovih stopinjah... Iz te perspektive vprašanje: "Kdo je moj bližnji?" ni več bistveno. Kdor je že kadarkoli doživel, kaj pomeni biti ljubljen in kaj pomeni biti negovan in oskrbovan, ko smo ranjeni, ne išče izgovorov zakaj ne more ljubiti bližnjega. Kdor se čuti ljubljenega in se sprejema tudi s svojimi napakami, zanj ljubezen do bližnjega ni zgolj pobožna beseda, temveč se čuti osebno nagovorjenega. Vedno je možna ljubezen do bližnjega. Bližnje, ki nas potrebujejo, srečujemo vsak dan. Moramo jih le sprejeti takšne kot so, skupaj z njihovimi lastnimi potrebami, da postanemo njihovi Samarijani.